

R-evolució al Servei

R-evolución en el Servicio

E. Pedemonte Sarrias, T. Torrent Solans

Servei d'Oftalmologia. Althaia, Xarxa Assistencial Universitària de Manresa.

Facultat de Medicina. Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya (UVic-UCC). Vic i Manresa.

Correspondència:

Eduard Pedemonte Sarrias

E-mail: eduard.pedemonte@umedicina.cat

Ara fa un any, Althaia va incorporar la seva primera resident d'Oftalmologia. Com havia passat poc abans a Girona, s'omplia un buit territorial de l'oferta formativa i s'ampliava un Servei ja complet a nivell assistencial. Però no es tractava únicament de reforçar l'assistència i portar la formació al territori: era un pas evolutiu.

Acollir residents propis per primera vegada és una oportunitat per revisar com s'està treballant i com es voldria fer, per establir els estàndards del Servei. I aquesta reflexió implica un procés d'aprenentatge en què, paradoxalment, els primers que s'han d'adaptar són els adjunts.

Malgrat les bones intencions col·lectives, el primer pensament de l'equip és per a les urgències, perquè tothom frisa per deslliurar-se'n. Són la millor escola, font inesgotable de patologia aguda i variada, l'hàbitat natural del resident; però demanen una energia i motivació que al cap dels anys cotitzen a la baixa. Tanmateix, la realitat és que els primers passos s'han de fer acompanyat i, si es pretén mantenir l'eficiència i capacitat resolutiva de la porta d'entrada, amb una única resident és preferible pedalar en tàndem.

La consulta passa de ser una activitat solitària a un espai compartit. Els residents adquireixen capacitat de decisió dia a dia, però no únicament per osmosi. Cal trobar un temps que ja abans no teníem per discutir els casos, però també fer entendre als residents que han de generar part d'aquest temps ajudant a agilitzar la consulta.

Hace un año, Althaia incorporó su primera residente en Oftalmología. Como había sucedido poco antes en Girona, se llenaba un vacío territorial de la oferta formativa y se ampliaba un Servicio ya completo a nivel asistencial. Pero no se trataba solamente de reforzar la asistencia y traer la formación al territorio: era un paso evolutivo.

Acoger a residentes propios por primera vez es una oportunidad para revisar cómo se está trabajando y cómo se querría hacer, para establecer los estándares del Servicio. Y esta reflexión implica un proceso de aprendizaje en el que, paradójicamente, los primeros que deben adaptarse son los adjuntos.

A pesar de las buenas intenciones colectivas, lo primero que viene a la mente del equipo son las urgencias, ya que todo el mundo está deseando librarse de ellas. Son la mejor escuela, fuente inagotable de patología aguda y variada, el hábitat natural del residente; pero requieren una energía y motivación que al cabo de los años cotizan a la baja. Sin embargo, la realidad es que los primeros pasos deben darse acompañado y, si se pretende mantener la eficiencia y capacidad resolutiva de la puerta de entrada, con una única residente es preferible pedalear en tándem.

La consulta pasa de ser una actividad solitaria a un espacio compartido. Los residentes adquieren capacidad de decisión día a día, pero no solamente por osmosis. Hay que hallar un tiempo que ya antes no existía para discutir los casos, pero también hay que transmitir a

D'altra banda, el quiròfan acostuma a ser font de motivació per als residents, però també de neguit per als adjunts: els primers passos posen a prova la relació de confiança. Sovint, les oportunitats que rep el resident acaben sent directament proporcionals a la seva prudència. L'altre repte és, de nou, adaptar una programació que ja estava prou ajustada per donar cabuda als residents.

Però, si bé és cert que els residents consumeixen temps, també en fan guanyar. Aquelles línies de recerca que havíem ideat, aquelles comunicacions que ens havíem plantejat i no havíem tingut temps de concretar, guanyen aliats per materialitzar-les i millorar-les. Ensenyant-los, n'aprenem el doble i apugem plegats la qualitat del servei prestat.

En definitiva, incorporar residents per primera vegada és reorganització, sobreesforç, risc; però també motivació, oportunitat, desenvolupament individual i col·lectiu: R-evolució constant.

los residentes que deben generar parte de ese tiempo ayudando a agilizar la consulta.

Por otro lado, el quirófano suele ser fuente de motivación para los residentes, pero también de inquietud para los adjuntos: los primeros pasos ponen a prueba la relación de confianza. A menudo, las oportunidades que recibe el residente acaban siendo directamente proporcionales a su prudencia. El otro reto es, de nuevo, adaptar una programación que ya estaba suficientemente ajustada para dar cabida a los residentes.

Pero, si bien es cierto que los residentes consumen tiempo, también permiten ganarlo. Aquellas líneas de investigación que habíamos ideado, aquellas comunicaciones que nos habíamos planteado y no habíamos tenido tiempo de concretar, ganan aliados para materializarlas y mejorarlas. Enseñándoles, aprendemos el doble y juntos elevamos la calidad del servicio prestado.

En definitiva, incorporar residentes por primera vez es reorganización, sobreesfuerzo, riesgo; pero también motivación, oportunidad, desarrollo individual y colectivo: R-evolución constante.